

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבתדרישת שלום
מפתיעה

הרב הרשל סלנסקי

הרב הרשל סלנסקי ביום חתונתו.

בשנות ילדותי בניוארק, ניו ג'רזי, עדיין לא היו בה בית ספר דתיים, אלא רק "תלמוד תורה" שבו למדו רוב הילדים הדתיים ארבע פעמים בשבוע בשעות אחר הצהריים. למדנו שם קרוא וכתוב בעברית והיסטוריה יהודית - ותו לא. הוריי לא הסתפקו בכך, ולכן דאגו לשכור עבורי מורה שמסר לי שיעורים פרטיים בתורה בימי שישי ובשבת אחר הצהריים. "אחרי שתגיע לגיל בר-מצווה", אמרו לי, "נשלח אותך לבית ספר דתי בניו יורק".

באותם ימים, כדי להגיע לניו יורק היה צורך לנסוע באוטובוס מניוארק עד למנהרות ההדסון, ומשם לנסוע ברכבת התחתית - מבצע בהחלט לא פשוט עבור ילד קטן, במיוחד אם הוא נוסע לבדו. אולם, תכננתי בבוא העת ללמוד בישיבת "תורה ודעת" בברוקלין.

יום אחד בשנת תש"ב (1942), פנה אל אבי הרב משה פנחס כץ, חסיד חב"ד שהתגורר בשעתו בניוארק. "מר סלנסקי", פנה אליו הרב כץ ביידיש, "אנחנו רוצים את בנך". אבי היה אדם שנון ובעל חוש הומור, והוא השיב מיד וללא היסוס, "קחו אותנו!"

הרב כץ המשיך והסביר לשם מה הם רוצים אותי: "אנחנו מעוניינים לפתוח בית ספר דתי בניוארק". הוריי התלהבו מהרעיון, שכן כך בנם היחיד והצעיר לא יאלץ לנדוד הרחק מהבית.

כשבגרתי, הצטרפתי לישיבה תיכונית חדשה של חב"ד שנפתחה בניו יורק, וברוך ה', הייתה זו ישיבה מוצלחת. הרב לסקר, שלימד אנגלית, היה מחנך בחסד, ובכל בוקר היינו הולכים ל-770, שם לימד אותנו הרב שמואל לויטין שיעור בחסידות. לעתים, אם הספקנו לקום בשעה מספיק מוקדמת, אחד הנערים שברשותו הייתה מכונית היה מסיע אותנו לטבילת בוקר בחוף הים בשכונת ברייטון ביץ'.

היה זה לפני שנות נשיאות הרבי. אני זוכר שכשהיינו יושבים בבית המדרש, הוא היה נכנס ומסתובב בין הבחורים. הוא לבש חליפה אפורה וחבש לראשו כובע אפור - ככל יתר תלמידי הישיבה שחבשו אז כובעים אפורים. הוא התיידד עם הבחורים ונהג לעצור ולשוחח איתם. הוא היה מניח את ידו על כתף של בחור, ושואל אותו, "מה למדת היום?"

לא התייחסנו אליו כאל רבי; ראינו בו יד. אבל לאחר פטירת אדמו"ר הריי"צ, אני זוכר שהעבירו בין החסידים "כתב התקשרות" - מעין עצומה שבה ביקשו ממנו שייאות לקבל על עצמו את הנהגת תנועת חב"ד ולהיות רבי - וכולנו חתמנו עליו.

אחרי נישואיי בשנת תשי"ד (1954), שלח אותי הרבי לייסד בית ספר תורני בעיר באפלו שבמדינת ניו יורק, שם התגוררתי עד שנת תשי"ט (1959).

במהלך אותן שנים חלתה חמותי במחלה הנקראת תסמונת העצב המשולש, או כפי שנקראה אז בשמה המקורי בצרפתית - טיק דולורו (Tic Douloureux). שיבוש בתפקוד העצב הטריגמינלי - עצב מרכזי המתפצל לשלוש שלוחות ושולט על חלקים גדולים בפנים - גורם לגלי כאב עזים וצורבים בצד אחד של הפנים. בשעתו לא היה לרופאים טיפול למחלה זו, והם לא ידעו מה לעשות. כל דבר גרם לכאבים איומים: לדבר, לחייך, אפילו לאכול היא לא הייתה מסוגלת ללא קשית. אחד מהנוירולוגים שאצלם ביקרה סיפר לה שיש המכנים את התסמונת "מחלת ההתאבדות", שכן

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

רבים מהסובלים ממנה לקו בדיכאון, ובמקרים רבים אף שלחו יד בנפשם.

בשלב מסוים הציעו הרופאים הליך כירורגי שבו יבצעו חתך בעצב הפנים במטרה להקל על הכאבים. אולם, הם הודיעו לה שפעולה זו תפגע בתפקוד העצב ותגרום לאבדן התחושה והתנועה באותו אזור - כלומר, היא תאבד את היכולת להראות הבעות פנים, ופניה יישארו חתומים, כמו גולם.

"אני לא רוצה להיראות כך!", הגיבה. "מספיק שאני סובלת מכאבים, אני לא מעוניינת שאנשים ירחמו עליי". היא סירבה לעבור את ההליך.

התקשרתי אל חמותי והצעתי לה, "אקבע עבורך פגישה עם הרבי מליובאוויטש".

"כבר הלכתי לאדמו"ר אחר", אמרה, "והוא אמר לי לוודא שתמיד יהיו אנשים נוספים איתי בבית".

הוא כנראה סבר שהימצאותם של אנשים נוספים סביבה, תסיח את דעתה מהכאבים העצביים. אבל זו לא הייתה הבעיה. להוריה של אשתי היו שלוש בנות, ותמיד היו אנשים בביתם.

"איך אוכל לתאר את הכאב לרבי?", שאלה חמותי. "אפילו את שמה של המחלה באנגלית אני יודעת".

"דעי לך שהרבי יודע צרפתי", אמרתי. "פשוט תאמרי לו את שם המחלה. אני בטוח שהוא כבר יידע על מה את מדברת". מאחר שמזכירו של הרבי, הרב לייבל גרונו, היה בן כיתתי, הצלחתי לסדר עבורה פגישה למועד קרוב.

חמותי חזרה מהפגישה עם הרבי נפעמת.

הרבי ידע כיצד לגרום לאנשים להרגיש נינוחים. להפתעתה, כשנכנסה לחדרו, ביקש ממנה הרבי לשבת.

היא חשבה שהוא ייתן לה ברכה, אך במקום זאת הוא אמר, "במרכז הרפואי קולומביה-פרסביטריאן יש רופא בשם ד"ר סקיארה" - אני עדיין זוכר את השם. הרבי הסביר שיש תרופה חדשה שהחלו לעשות בה שימוש באירופה, אולם היא טרם אושרה לשימוש בידי הרשויות בארצות הברית. "רופא זה עורך מחקר בתחום, והייתי רוצה שתלכי להיבדק שם".

כך הפכה אמי לשפן ניסיון לאותה תרופה ניסיונית חדשה. במשך שלושה שבועות היא קיבלה את התרופה ועברה בדיקות דם. כעבור שנה החלו להפיץ את התרופה הזו בארצות הברית תחת השם המסחרי טגרטול, והיא משמשת כיום לטיפול בחולים אפילפטיים וכאלה הסובלים מפרוסים ועוויתות. התרופה לא מרפאת את המחלה, אבל מקלה על הכאבים ומאפשרת לחיות עם המחלה.

כעבור חמש עשרה שנה, השתתפתי בהתוועדות של הרבי עם משפחתי; אשתי ובתי היו למעלה בעזרת הנשים, והבנים היו איתי. השענה הייתה שתיים וחצי או שלוש לפנות בוקר, אחרי שההתוועדות הסתיימה, כשעמדנו בתור לחלוקת "כוס

של ברכה" - לקבל מעט יין מהגביע של הרבי. החזקתי בידי שלוש כוסיות - אחת עבור אשתי, אחת עבור בתי ואחת עבורי - כשמאחוריי עמדו הבנים ובידם כוסיות משלהם. בהגיע תורנו, החל הרבי למזוג מהגביע שלו לתוך הכוסיות שבידי. תוך כדי כך נשען הרבי קדימה ואמר לי משהו. נדרכתי, ואשתי ראתה מלמעלה כיצד אני מתכופף קדימה אל עבר הרבי.

"מה שלום חמותך?" שאל.

עצם העובדה שהרבי ידע שאותו רופא עורך מחקר בתחום זה, ועל תרופה למחלה שרבים בכלל לא שמעו עליה - מדהימה כשלעצמה; אבל שיזכור כעבור חמש עשרה שנה להתעניין בשלומה? את זאת לעולם לא אוכל לשכוח.

לאחר שניהל בית ספר תורני בבאפלו, ניו יורק, בשנות תש"י (1950), שימש הרב הרשל סלנסקי מנכ"ל מרכז קהילתי בשכונת קראון הייטס, ולאחר מכן בוודמיר, לונג איילנד, עד לפרישתו בשנת תשנ"ז (1997). הוא רואיין בביתו שבוודמיר בחודש תמוז תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ו (1966) — רבה הראשי האשכנזי של ישראל, הרב יהודה אונטרמן, הגיע לפגישה עם הרבי, ושהה בחדרו כארבע שעות. הייתה זו פגישתם השנייה, לאחר שכשנתיים קודם לכן, סמוך להתמנותו לכהונת הרב הראשי, ביקר לראשונה אצל הרבי. הפעם נועדו השניים ממושכות, ובצאתו מהיחידות שמעו ממנו בחורי הישיבה שהקיפוהו דברי הערצה נפלאים על גאונותו התורנית של הרבי ועל גדלות מנהיגותו. יצוין כי באותו ערב קיבל הרבי אנשים ליחידות החל מהשעה שמונה ועשרים בערב, ועד לשעה שבע בבוקר המחרת. כעבור כשעתיים נסע הרבי לביתו.¹ כ"ב באייר

< תשל" (1970) — בהתוועדות פתע שהתקיימה בין מנחה לערבית של מוצאי ל"ג בעומר, אמר הרבי מאמר, ואחר כך דיבר באריכות ובכאב על הנזק העצום מאי תיקון חוק "מיהו יהודי", ועל הצורך הדחוף שהממשלה בישראל תתקנו בהקדם, כך שרק מי שנולד לאם יהודייה או שהתגייר כהלכה יוכר כיהודי.² י"ח באייר

1 שמן ששון מחבר"ד א. עמ' 69
2 תורת מנחם ס. עמ' 236

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונום.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד